

ГРАЖДАНСКОЕ ПРАВО И ПРОЦЕСС

УДК 347.951.3

УХВАЛА СУДУ ЯК ВИКОНАВЧИЙ ДОКУМЕНТ – ПІДСТАВА ДЛЯ ВІДКРИТТЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Любов МАЛЯРЧУК,

кандидат юридичних наук,

асистент кафедри нотаріального та виконавчого процесу і адвокатури
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

АНОТАЦІЯ

У статті аналізується така особливість ухвал суду, як можливість бути виконавчим документом. Виокремлені ухвали, які безпосередньо визнаються виконавчими документами і не потребують звернення до виконання, тому є прямою підставою для виконання, та такі, вжиття заходів за якими належить до компетенції органів примусового виконання тоді, коли вони не є самостійними виконавчими документами, проте постановляються для сприяння чи уточнення виконання іншого виконавчого документа та виконуються у межах відкритого за ним виконавчого провадження. Вказано на необхідність чіткого зазначення процесуальним законодавством переліку ухвал, що мають силу виконавчого документа, та наведено такий перелік.

Ключові слова: ухвала суду, судовий акт, виконавчий документ, виконання, органи примусового виконання, виконавче провадження.

THE COURT ORDER AS THE EXECUTIVE DOCUMENT – THE BASIS OF THE DISCOVERY OF EXECUTIVE PROCEEDINGS

Liubov MALIACHUK,

Candidate of Law Sciences, Assistant at the Department of Notary and Executive Procedure
and Advocacy of Taras Shevchenko National University of Kyiv

SUMMARY

The article analyzes such a feature of court orders as an opportunity to be an executive document. Orders that are directly recognized as the executive documents and do not require a request for enforcement are separately mentioned, therefore, they are a direct basis for enforcement. Also were regarded such measures that are applied to the competence of the enforcement bodies, despite they are not separate executive documents, and are issued to facilitate or refine the execution of another executive document and will be performed within the framework of an opened before enforcement proceedings. It is pointed in the necessity to clearly indicate the orders with the force of the executive document by the procedural legislation, and the following list is given.

Key words: court order, judicial act, executive document, enforcement, enforcement bodies, enforcement proceedings.

Постановка проблеми та стан дослідження. Правовій природі судових ухвал приділялася увага різними вченими (О.В. Гетманцевим, К.В. Гусаровим, О.В. Дем'яновою, П.П. Заворотьком, С.К. Загайною, О.І. Євтушенко, О.М. Перуновою, І.А. Приходьком, Н.М. Ткачовою, С.Я. Фурсою, О.М. Шиманович та ін.), серед яких самостійне дослідження проводилося і нами [1], де однією з ознак цього акта була вказана така притаманна деяким з них особливість, як подвійна правова природа, тобто вони є як судовим актом, так і виконавчим документом одночасно. Якраз зазначена специфіка ухвал допоки не досить аналізувалася на доктринальному рівні [2; 3]. І хоча у п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про виконавче провадження» [4] (далі – Закон) прямо вказується, що примусовому виконанню підлягають рішення на підставі таких виконавчих документів, як ухвали, постанови судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом, на практиці мають місце складнощі у сприйнятті цієї норми, зокрема, стосовно того,

які саме ухвали підлягають примусовому виконанню виконавцями, чи всі вони належать у такому разі до виконавчих документів, за якими відкривається нове виконавче провадження, та який порядок їх пред'явлення до виконання, і, відповідно, які процесуальні дії треба здійснити для реалізації припису суду взагалі. Аналогічне положення попереднього Закону України «Про виконавче провадження» [5] також викликало проблеми його застосування, знову-таки насамперед щодо визначення тих випадків, коли ухвала суду є самостійним виконавчим документом, на підставі якого може відкриватися виконавче провадження, питання про що навіть порушувалося перед Конституційним Судом України (далі – КСУ).

Мета статті. З урахуванням прийняття нового Закону та внесення змін у процесуальне законодавство вбачаємо необхідність розглянути зазначені питання крізь призму чинних правових норм і потреб практики та навести конкретний перелік ухвал суду, що безпосередньо є виконавчими документами, також вказати ті види ухвал, які підлягають виконанню виконавцями, однак у межах вико-

навчого документа, з приводу виконання якого вони постановлялися, тому за ними не відкривається нове виконавче провадження, що дасть змогу визначити критерії, за якими ту чи іншу ухвалу треба вважати саме виконавчим документом.

Виклад основного матеріалу. Так, до прийняття процесуальних кодексів у нових редакціях у грудні 2017 року вони містили положення щодо виконання лише декількох ухвал – у ч. 9 ст. 153 Цивільного процесуального кодексу України [6] (далі – ЦПК України) щодо забезпечення позову передбачалося негайне її виконання в порядку, встановленому для виконання судових рішень. Так само зазначалося у ст. 43⁶ Господарського процесуального кодексу України [7] (далі – ГПК України) стосовно ухвал про вжиття запобіжних заходів, що, своєю чергою, також поширювалося і на ухвали про забезпечення позову, аже після подання заявником позовної заяви запобіжні заходи діяли як заходи забезпечення позову. Хоча варто зауважити, що таке формулювання теж не досить конкретно вказувало на приналежність цих ухвал до переліку виконавчих документів. Водночас через відсутність подібної законодавчої вказівки з приводу ухвал про визнання умов мирової угоди мали місце проблеми з можливістю відкриття на підставі них виконавчих проваджень, до того ж незрозумілі були наслідки постановлення в контексті виконання ухвал про забезпечення доказів та низки інших.

Такого роду невизначеність і стала приводом звернення до КСУ. Суб'єкт права на конституційне звернення порушив питання стосовно того, чи є ухвала господарського суду про розстрочку виконання рішення суду окремим виконавчим документом, на підставі якого може бути відкрито окреме виконавче провадження. За результатом розгляду якого КСУ дійшов висновку, що до переліку виконавчих документів належать ухвали про вжиття запобіжних заходів та забезпечення позову у господарських справах (статті 43⁶, 67 ГПК України (у редакції до 15.12.2017 р. – автор М.Л.), які виконуються органами виконання судових рішень без видачі наказу суду, оскільки мають самостійний процесуальний характер і не є актами вирішення спору по суті [8].

Крім того, КСУ вважає, що ухвала господарського суду про розстрочку виконання рішення спрямована на забезпечення повного виконання рішення суду і відповідного судового наказу та є допоміжним процесуальним актом (документом) реагування суду на перешкоди, які унеможливають або ускладнюють виконання його рішення. Така ухвала має похідний характер від рішення суду, яким справу вирішено по суті, і є обов'язковою для державної виконавчої служби під час виконання відповідного судового наказу у межах відкритого виконавчого провадження, тому вона не є підставою для відкриття нового виконавчого провадження, а підлягає виконанню у раніше відкритому на підставі судового наказу виконавчому провадженні як процесуальний акт (документ), яким лише розстрочується виконання судового рішення. Тому КСУ не визнає ухвалу суду про надання розстрочки виконання рішення самостійним виконавчим документом, оскільки її виникнення є лише обставиною, що впливає на строки пред'явлення до виконання інших виконавчих документів, виданих на виконання судових рішень [8].

Отже, виходячи із позиції КСУ, що абсолютно прослідковується із приписів процесуального законодавства, ухвали суду, що підлягають примусовому виконанню, можна поділити на ті, які є безпосередньо виконавчими документами і не потребують звернення до виконання, тому є прямою підставою для відкриття виконавчого провадження, а є такі, вжиття заходів за якими належить до компетенції органів примусового виконання, тоді, коли

вони не є самостійними виконавчими документами, проте постановляються для сприяння чи уточнення виконання іншого виконавчого документа, навіть у вже відкритому за ним виконавчому провадженні, у якому і будуть реалізовуватися. Крім того, є низка ухвал, які теж мають зобов'язальний характер, проте їх виконання забезпечується іншими органами, наприклад, привід свідка здійснюється органами Національної поліції України. І, нарешті, більшу кількість ухвал становлять ті, що не мають виконавчої сили, а є просто загальнообов'язковими до виконання без вжиття додаткових заходів примусового характеру.

Таким чином, виникла потреба чіткого розмежування таких випадків. Перед законодавцем постало завдання прямо зазначити, які саме ухвали є окремими виконавчими документами, прописавши це у процесуальних кодексах.

Варто відзначити, що чинні редакції процесуальних кодексів уже більш конкретно регламентують це питання. Зокрема, у ЦПК України з'явилася спеціальна ст. 157, присвячена виконанню ухвал про забезпечення позову, де зазначено, що така ухвала є виконавчим документом та має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим законом, і підлягає негайному виконанню з дня її постановлення незалежно від її оскарження і відкриття виконавчого провадження. Аналогічно за змістом щодо цієї ухвали є ст. 144 ГПК України. На відміну від попереднього варіанту ч. 5 ст. 118 Кодексу адміністративного судочинства України [9] (далі – КАС України), яка обмежувалась лише застереженням щодо здійснення негайного виконання ухвал з питань забезпечення адміністративного позову, у чинній ст. 156 КАС України, крім цього, йдеться вже про те, що така ухвала має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим законом.

Однак варто зауважити, що визначено порядок виконання лише щодо ухвали про вжиття заходів забезпечення, а як бути із ухвалою, якою вони скасовуються, наразі ні процесуального законодавства, ні Закону не згадується. Але у попередньому його варіанті містилася ст. 51, в якій йшлося про те, що, якщо до державного виконавця надійшло рішення суду про скасування заходів до забезпечення позову, виконавче провадження підлягає відновленню протягом трьох робочих днів. Про відновлення виконавчого провадження державний виконавець мав винести постанову, копію якої не пізніше наступного дня надсилав до суду та сторонам. Та нині Інструкцією з організації примусового виконання рішень [10] у п. 15 Розділу VIII пропонується інша реакція на таку ухвалу з боку виконавця. Так, у разі скасування судом заходів забезпечення позову за завершеним виконавчим провадженням виконавець не пізніше наступного робочого дня вносить постанову про зняття арешту з майна боржника без винесення постанови про відкриття чи відновлення виконавчого провадження. Копія постанови виконавця про зняття арешту з майна боржника не пізніше наступного робочого дня з дня винесення надсилається сторонам та до відповідного органу (установи) для зняття арешту. Постанова про зняття арешту з майна приєднується до матеріалів виконавчого провадження. У разі якщо завершене виконавче провадження знищено у зв'язку із закінченням строку його зберігання, виконавець вживає заходів щодо відновлення матеріалів виконавчого провадження за допомогою відомостей автоматизованої системи виконавчого провадження та інших документів, інформації, одержаних ним, у тому числі від сторін виконавчого провадження. Тобто виконавчим документом буде лише ухвала про забезпечення позову, а ухвала, якою вжиті судом заходи скасовуються, – вже ні, хоча вона і постановляється внаслідок застосування забезпечувальних заходів, але по суті стосується ухвали, якою вирішено

це питання, а отже, є похідним документом. Таким чином, ухвала про скасування забезпечення позову направляється органам примусового виконання, проте не буде окремим виконавчим документом, більше того, нині фактично виконується поза виконавчим провадженням, що було відкрито на підставі ухвали про забезпечення позову.

Врегульований вже процесуальним законодавством і порядок виконання ухвал про забезпечення доказів. Зокрема, у ч. 11 ст. 118 ЦПК України, ч. 10 ст. 112 ГПК України, ч. 9 ст. 117 КАС України зазначено, що ухвала про забезпечення доказів (крім забезпечення доказів шляхом допиту свідків, призначення експертизи, огляду доказів) є виконавчим документом та виконується негайно в порядку, встановленому для виконання судових рішень. Це ухвали, якими вирішено питання щодо витребування доказів, заборони вчиняти певні дії щодо доказів та зобов'язання вчинити певні дії щодо доказів.

І, мабуть, найбільш детально тепер регламентовані особливості виконання мирової угоди. Так, згідно зі ст. 208 ЦПК України, ст. 193 ГПК України, ст. 191 КАС України, ухвала про затвердження мирової угоди (умов примирення) є виконавчим документом та має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим Законом України «Про виконавче провадження». У разі невиконання затвердженої судом мирової угоди ухвала суду про затвердження мирової угоди може бути подана для її примусового виконання в порядку, передбаченому законодавством для виконання судових рішень.

Також уже конкретизовано у ч. 5 ст. 148 ЦПК України, ч. 5 ст. 135 ГПК України, ч. 4 ст. 149 КАС України, що ухвала про стягнення штрафу, яка належить до заходів процесуального примусу, є виконавчим документом та має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим законом. Стягувачем за таким виконавчим документом є Державна судова адміністрація України.

Крім того, за ч. 2 ст. 382 КАС України штраф може накладатися ухвалою на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за виконання рішення, за наслідками розгляду звіту суб'єкта владних повноважень про виконання рішення суду, зокрема у разі неподання такого звіту. Відповідно до ч. 6 вказаної норми ухвала суду про накладення штрафу, що набрала законної сили, направляється для виконання до державної виконавчої служби. З наступного дня після набрання ухвалою законної сили на суму заборгованості без додаткового рішення суду нараховується пеня у розмірі трьох відсотків річних з урахуванням індексу інфляції.

До того ж варто згадати і про такий захід процесуального примусу, як тимчасове вилучення доказів для дослідження судом, оскільки ухвала, якою вирішується це питання, є виконавчим документом, підлягає негайному виконанню та має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим законом (ч. 3 ст. 146 ЦПК України, ч. 3 ст. 134 ГПК України, ч. 3 ст. 147 КАС України).

На думку І.В. Спасибо-Фатєєвої і П.В. Макушева, примусового виконання вимагають поміж ухвал про забезпечення позову також і ухвали про поворот виконання та ухвали апеляційної і касаційної інстанцій, якими змінюється чи постановляється нове рішення [2, с. 11; 3, с. 343]. Оскільки нині суди перевіряють рішення у формі постанов, а лише процедурні питання, пов'язані з рухом справи, клопотання та заяви учасників справи вирішують ухвалами, то це твердження поширюється лише на норми, що втратили чинність, адже постанови не є виконавчими документами і потребує звернення її до виконання.

Що стосується ухвал про поворот виконання, то зараз у ст. 444 ЦПК України, ст. 333 ГПК України, ст. 380 КАС

України не чітко вказується про процесуальну форму вирішення питання про поворот виконання судового рішення та нічого не говориться про спосіб реалізації волі суду, а тільки наголошується у ч. 8 ст. 444 ЦПК України, ст. 333 ГПК України, що при цьому суд може вжити заходів щодо забезпечення позову. Але у попередніх редакціях процесуальних кодексів, зокрема ст. 380 ЦПК України, містилося положення, яким передбачалася видача виконавчого листа за судовим рішенням про поворот виконання. І тут треба мати на увазі, що суди апеляційної або касаційної інстанцій у випадках, коли допускається поворот виконання, а саме у разі скасування рішення, закриваючи провадження у справі, залишаючи позов без розгляду; відмовляючи у позові повністю чи задовольняючи позовні вимоги в меншому розмірі, тепер оформлюють це не ухвалою, а постановою (у ч. 1 ст. 444 ЦПК України, ст. 333 ГПК України, ст. 380 КАС України). Тому якраз у таких випадках, справді, для отримання назад стягнутого доведеться звернутися до суду для видачі виконавчого листа чи наказу суду, виходячи з чого, аналогічні положення мають бути продубльовані і у чинному законодавстві. Та все ж заява про поворот виконання може бути подана і протягом одного року з дня ухвалення відповідного рішення суду апеляційної чи касаційної інстанції або з дня ухвалення рішення за нового розгляду справи, то у такому разі взагалі буде постановлятися виключно з цього приводу самостійна ухвала. Тобто виходить, що за такої логіки законодавця звертати до виконання треба не тільки рішення суду як кінцевий акт, яким вирішувався спір по суті, і заключні рішення апеляційної та касаційної інстанцій за результатом розгляду скарг, а і ухвали, якими зазвичай вирішуються окремі проміжні процесуальні питання, як-от у цьому разі про поворот виконання, що в цілому суперечить підходу до того, що деякі ухвали все ж можуть бути самодостатніми виконавчими документами.

Підтвердження наведеного можна знайти і на практиці, коли для виконання ухвали не тільки про поворот виконання, а і ухвали про зміну способу виконання видається наказ суду. Так, на ухвалу господарського суду Хмельницької області, якою змінено спосіб виконання рішення суду, на виконання якої господарським судом Хмельницької області виданий відповідний наказ про стягнення з відповідача на користь позивача коштів у сумі 2018723,64 грн, що в подальшому виконаний, скасовано, з огляду на що суд дійшов висновку про наявність підстав для задоволення заяви про поворот виконання рішення та видачу наказу, питання про що вирішено ухвалою, яка набрала законної сили 12.02.2019 р. [11]. І це незважаючи на проаналізовані вище висновки КСУ стосовно суті ухвали про розстрочку виконання, яка теж, як і ухвала про зміну способу виконання, уточнює, корегує чи змінює хід виконання вже виданого виконавчого документа, в рамках виконання якого і мають вчинятися відповідні дії. Інша справа щодо ухвали про поворот виконання, коли рішення виконане і провадження закінчене, а сторони взагалі змінюють у такій ситуації процесуальний статус – боржник трансформується у стягувача на основі вже нового виконавчого документа і навпаки, тому відновлення провадження неможливе, необхідне відкриття нового. Тобто ухвала про поворот виконання підлягає примусовому виконанню окремо, але не вбачаємо доцільним видавати на неї ще виконавчий документ, оскільки ухвали і так можуть прирівнюватися до виконавчих документів, якщо вони відповідають вимогам, що до них висуваються Законом. Тому вказівка про те, що така ухвала є виконавчим документом та має відповідати вимогам, встановленим Законом України «Про виконавче провадження», має бути зроблена відповідно до ст. 444 ЦПК України, ст. 333 ГПК України, ст. 380 КАС України.

Отже, законодавець, наділяючи ознакою виконуваності ухвали, все одно деякі з них виокремлює як виконавчі документи, які є безпосередньою підставою для виконання, тобто відкриття виконавчого провадження, а для інших ще висуває додаткову умову про звернення їх до виконання і вони визнаються тільки підставою для виконання, проте не самим виконавчим документом, бо потребують його видачі. Як-от наприклад, за ст. 470 ЦПК України на підставі ухвали про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, що набрала законної сили, суд видає виконавчий лист, який пред'являється для виконання в порядку, встановленому законом. Як зазначає І.В. Спасибо-Фатєєва, виконавчий документ видається в загальному порядку і на ухвали суду щодо судових витрат, зокрема про стягнення судових витрат під час закриття провадження у справі, повернення судових витрат, іншого розподілу судових витрат [2, с. 12], однак у процесуальних кодексах не зазначається навіть про те, в якій формі вирішується це питання, і, як наслідок, про подальші дії для стягнення грошових сум. Якщо загальновідомо, що на всі процесуальні питання суд реагує ухвалами, то з приводу кінцевого результату їх постановлення виходить не все чітко врегульовано, а саме щодо необхідності отримання на них виконавчих документів.

Але ж у спеціальних нормах щодо звернення судових рішень до виконання (ч. 3 ст. 431 ЦПК України, ч. 3 ст. 327 ГПК України, ч. 3 ст. 373 КАС України) прямо вказано, що у випадках, встановлених цими процесуальними кодексами, ухвала суду є виконавчим документом. Як справедливо зауважила І.В. Спасибо-Фатєєва, законодавець обмежує примусове виконання ухвал суду органами примусового виконання лише випадками, встановленими законом. Такий підхід, на її переконання, є цілком правильним, оскільки не всі ухвали суду, враховуючи їхній зміст, стадію, на якій їх було винесено, потребують примусового виконання державною виконавчою службою, з чим ми цілком погоджуємося. Проте законодавець не завжди вдається до прямої вказівки про необхідність виконання ухвали суду органами примусового виконання, в чому ми і переконалися. Іноді таке твердження є висновком непрямого характеру, що робиться на основі системного тлумачення матеріально-правових і процесуальних норм, на підставі яких було винесено відповідну ухвалу суду [2, с. 9], або проявляється лише на практиці, що не може сприйматися позитивно, адже створює труднощі у разі їх виконання.

Особливої уваги потребує порядок виконання ухвали про тимчасове обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України, відповідь на що не прослідковується у присвячених цій процедурі ні ст. 441 ЦПК України, ні у ст. 337 ГПК України. Оскільки таке рішення суд може прийняти лише за ініціативи виконавця у разі ухилення боржника від вчинення дій, визначених конкретним виконавчим документом, що знаходиться на виконанні, то логічно, що такі заходи мають вживатися в межах відкритого за ним виконавчого провадження. Отже, ухвала про обмеження в праві виїзду за кордон боржника не матиме виконавчої сили автономно, бо постановляється виключно для сприяння виконання іншого виконавчого документа, хоча під час цього і реалізовуватиметься через органи примусового виконання. Доречно згадати, що після прийняття такого судового рішення засвідчена судом його копія з відміткою про дату набрання законної сили не пізніше наступного робочого дня після її надходження до державного або приватного виконавця сканується ним у кольоровому зображенні та вноситься до автоматизованої системи виконавчого провадження разом із сформованим супровідним листом на адресу уповноваженого органу Державної прикордонної служби України з використанням кваліфікова-

ного електронного підпису [12]. За такої посередницької ролі виконавця назріває питання щодо доцільності виконання саме ним цієї ухвали (як і деяких інших, наприклад, ухвали про накладення арешту на банківські рахунки) з огляду на потребу прояву оперативності та ефективності під час вжиття такого роду заходів. Дієвіше і швидше було б, щоб суд напряму направляв такі рішення до органів Державної прикордонної служби України. Як і давно йдеться про запровадження електронного арешту коштів безпосередньо судом без участі виконавця, який при цьому теж займається виключно пересилкою ухвали про забезпечення позову.

У зв'язку з цим влучно буде навести запропонований І.В. Спасибо-Фатєєвою поділ ухвал на ті, які виконуються органами примусового виконання, та ухвали, виконання яких на них не покладається. До першої групи належать ухвали, які стосуються грошових стягнень, передачі майна, до другої – ухвали, зміст яких передбачає дії, що можуть бути вчинені лише відповідними органами згідно з їхньою компетенцією, визначеною законом (наприклад, органи опіки і піклування, органи реєстрації актів цивільного стану, органи Національної поліції України, нотаріуси тощо) [2, с. 10]. Пояснення полягає у тому, що залучення виконавця під час виконання ухвал, реалізація яких у подальшому все одно здійснюється іншими компетентними органами, затягує їх фактичне виконання, коли в деяких ситуаціях це неприпустимо, бо має наслідком навіть унеможливлення поновлення порушених прав у цілому. Тому задля прискорення вжиття окремих процесуальних заходів забезпечення виконання рішення виконання деяких ухвал безпосередньо компетентними органами після направлення їх судом таки виправдано, зокрема це стосується ухвали про тимчасове обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України або ухвали про забезпечення позову шляхом накладення арешту на банківські рахунки.

Висновки. З огляду на вищевикладене, доцільно було б у процесуальних кодексах прямо вказувати про подвійну правову природу ухвал, і якщо вони мають виконавчу силу, зазначати про те, що вони є виконавчими документами і мають відповідати вимогам, встановленим до виконавчих документів Законом України «Про виконавче провадження». Таке уточнення щодо правової природи ухвал треба зробити для ухвали про поворот виконання та про стягнення судових витрат, як це вже зараз передбачено щодо ухвал про забезпечення позову, забезпечення доказів, ухвал про затвердження мирової угоди (умов примирення) та про стягнення штрафів. Завантажувати суд видачею на них виконавчих документів та створювати перешкоди стягувачу у вигляді звернення до суду для цього немає потреби, адже ухвала сама по собі може бути виконавчим документом. Просто такі випадки мають бути чітко зумовлені процесуальним законодавством, всі ж інші ухвали, які стосуються виконання виданого раніше виконавчого документа, будуть реалізовуватися органами примусового виконання в межах уже відкритого за ними виконавчого провадження без звернення їх до виконання.

Список використаної літератури:

1. Лисенко Л.С. Ухвали суду в цивільному процесі України : дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : Спеціальність: 12.00.03. Київ, 2012. 218 с.
2. Спасибо-Фатєєва І.В., Печений О.П. Актуальні питання виконавчого провадження : практичний посібник. ЦКП, 2009. 80 с.
3. Макушев П.В. Державна виконавча служба в Україні: адміністративно-правове дослідження : дис. на здобуття наук. ступеня доктора юрид. наук : Спеціальність: 12.00.07. Запоріжжя, 2017. 535 с.

4. Про виконавче провадження : Закон України від 02.06.2016 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 30. Ст. 542.

5. Про виконавче провадження : Закон України від 21.04.1999 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 24. Ст. 207.

6. Цивільний процесуальний кодекс : Закон України від 18.03.2004 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 40–42. Ст. 492.

7. Господарський процесуальний кодекс України : Закон України від 06.11.1991 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 6. Ст. 56.

8. Рішення Конституційного Суду України від 26 червня 2013 року № 5-рп/2013 у справі за конституційним зверненням акціонерної компанії «Харківобленерго» щодо офіційного тлумачення положень пункту 2 частини другої статті 17, пункту 8 частини першої статті 26, частини першої статті 50 Закону України «Про виконавче провадження». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-13>.

9. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35–36, № 37. Ст. 446.

10. Наказ Міністерства юстиції України «Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень» від 02.04.2012 р. № 512/5. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12>.

11. Ухвала господарського суду Хмельницької області від 12 лютого 2019 р. У справі № 18/1544-10. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/>.

12. Наказ Міністерства юстиції України та Міністерства внутрішніх справ України «Про затвердження Порядку взаємодії органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів, та органів Державної прикордонної служби України під час здійснення виконавчого провадження» від 30.01.2018 р. № 256/5/65. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0133-18>.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Малярчук Любов Сергіївна – кандидат юридичних наук, асистент кафедри нотаріального та виконавчого процесу і адвокатури Київського національного університету імені Тараса Шевченка

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Maliarchuk Liubov Serhiivna – Candidate of Law Sciences, Assistant at the Department of Notary and Executive Procedure and Advocacy of Taras Shevchenko National University of Kyiv

mlsergiivna@gmail.com